

at fremsætte sine Udtalelser i Spørgsmaal-form, nej, han gik saa vidt, at han sagde, at hvis der ikke ved en Forhandling med Tyskland kan opnaas tilfredsstillende Resultater, viger han ikke tilbage for at kræve gennemført Modforholdsregler. Det er at gaa en Del videre end baade det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og det ærede Medlem Hr. Brorsen, om end maaske Konsekvensen af det ærede Medlem Hr. Brorsens Udtalelser maatte føre til det samme Resultat. Men i hvert Fald skønner jeg ikke rettere, end at der alligevel er en Del Uklarhed til Stede med Hensyn til Venstres Stilling til hele dette meget vigtige Spørgsmaal, og det ogsaa af den Grund, at jeg har lagt Mærke til, hvad sikkert alle har set, at ude omkring i Venstres Presse og paa Møder, hvor Venstres Talere har ført Ordet, har man specielt i den senere Tid været stærkt optaget af at fortælle, at nu var der i Færd med at foregaa et Skifte i Socialdemokratiets Opfattelse paa det toldpolitiske Omraade, nu trækker det op til noget, som man maatte stille sig meget vagtsom overfor o. s. v. Det er jo en yndet Fremgangsmaade hos Venstres Talere og dets Pennførere at stille sig an, som om Venstre var det rene og skære Frihandelsparti, der ønskede at skyde alt langt bort fra sig, der paa en eller anden Maade kunde komme ind under Begrebet Beskyttelsesforanstaltninger. Jeg tror ikke, at den Stilling lader sig opretholde. Jeg tror, at man rundt omkring i Landet vil spørge: Mener I fremdeles at kunne hævde for jer Eneretten til Navnet „Frihandelsmænd“, naar samtidig jeres Ordførere paa Rigsdagen taler i kraftige Udtryk om at tilvejebringe Modforanstaltninger overfor vor sydlige Nabo i Anledning af den nye tyske Toldlov? Jeg synes ikke, disse Standpunkter rimer godt sammen. Nu ved jeg ikke rigtigt, hvad der menes med disse Modforanstaltninger, og det, jeg ønsker med mine Bemærkninger, er at fremkalde Udtalelser fra Venstre, der kan tilkendegive, hvor Partiet staar i dette meget vigtige Spørgsmaal. Her blev forleden i indignerede og, som jeg synes, ganske unyttigt stærke Ord af det ærede Medlem Hr. Kragh talt om Faneskifte, om Forandringer af Marchvejene fremefter. Lad os faa Klarhed over, om ikke et Faneskifte er i Færd med at gøre sig gældende indenfor Venstres egen Lejr med Hensyn til et saa vigtigt Omraade.

Det ærede Medlem Hr. Kragh talte om, at der manglede Klarhed over Regeringens Politik. Denne Udtalelse er ganske

uberettiget, der mangler ikke Klarhed over denne Politik. Retningen for den er tilkendegivet i den højtærede Statsministers Udtalelser. Vi ved alle, i hvilken Retning Regeringen styrer, det ærede Medlem har ikke nogen som helst Ret til at fortælle, at Socialdemokratiet har skiftet Opfattelse, har pakket sin Afrustningsfane sammen og gemt den paa Tøjhuset, fordi man under de herskende Forhold paa Rigsdagen som praktiske Politikere indretter sig paa det, der i Øjeblikket er opnaaeligt. Socialdemokratiet har ingen Erfaringer gjort, der skulde faa det til at forandre sin Opfattelse af dette Spørgsmaal. Vi mener fremdeles, at Afrustningspolitikken er den eneste rette. Og naar man fremdrager overfor os de svenske Socialdemokraters Stilling, vil jeg gerne sige, at det, der er sket i Sverige, er ganske simpelt dette, at Socialdemokratiet, der har Regeringsmagten derovre, men ikke er i Stand til at gennemføre sin egen Villie, har i Kraft af det Flertal, der i Øjeblikket kunde skaffes til Veje, reduceret de svenske Militærudgifter med ca. en Trediedel. Og det, der her er Tale om at gennemføre, er det, der i Øjeblikket kan opnaas et Flertal for paa den danske Rigsdag. Men det, at Socialdemokratiet som praktisk politisk Parti slutter sig til en saadan Afgørelse, betyder ikke, at vi pakker vor Fane sammen eller tror, at nu dur det gamle Standpunkt ikke for os paa dette Omraade. Jeg advarer imod, at man tror noget saadant, en saadan Trio har ikke noget med Virkeligheden at gøre.

Naar man lægger Mærke til, hvad der fra forskellige Sider siges og skrives om Resultaterne af Locarno-Konferencen, vil jeg dér særlig henlede Opmærksomheden paa den Tale, det ærede Medlem Hr. Holger Andersen holdt for et Par Dage siden. Han kom dér ind paa de store Goder, der var opnaaet ved Locarno-Konferencen, hvorved vi var kommet et stort Skridt nærmere mod Freden. Jeg hørte med stor Interesse paa de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlems Side, og som jeg for øvrigt er en Dels Vedkommende allerede har haft Lejlighed til at gøre mig bekendt med i den velskrevne Afhandling, som det ærede Medlem har faaet optaget i det svenske Tidsskrift „Det nya Sverige“. Men der var en Ting, der undrede mig, baade da jeg hørte disse Udtalelser, og da jeg læste Afhandlingen, nemlig at man fra den Side, som det ærede Medlem repræsenterer, og ogsaa fra anden ham nærstaaende Side synes at ville bruge denne Locarno-Overenskomst, som man mener, dér er Grund til at glæde sig